

ויטלוהו אל הים ויעמד הים
מוזעפו. כשמוכניסים אותו לבית
הקברות, שהוא מקום הדין, אז
גזרת הדין שהיתה סוערת,
שוככת מוזעפה. והדג שבלע אותו
זהו הקבר.

מה כתוב? ויהי יונה במעי הדג.
מעי הדג זהו בטן שאול. מנין
לנו? שכתוב מבטן שאול שועתי.
והוא היה במעי הדג, וקורא לו
בטן שאול, שלשה ימים ושלשה
לילות. אלו שלשה ימים שאדם
בקבר ונבקעים מעיו.

לאחר שלשה ימים אותה טנפת
נהפכת על פניו, ואומרת לו: טל
מה שנתת בי. אכלת ושתיית כל
יום ולא נתת לעניים, וכל ימך
היו כמו חגים ומועדים, והעניים
היו רעבים, שלא אכלו עמך. טל
מה שנתת בי. זהו שכתוב (מלאכי
ג) וזריתי פֶּרֶשׁ על פְּנֵיכֶם וגו',
והרי בארנו.

לאחר זה, משלשה ימים והלאה,
אז נדון האדם מעיניו, מידי,ו
מרגליו, ופרשוהו עד שלשים
ימים. כל אותם שלשים ימים
נדונים הנפש והגוף כאחד,
ומשום כף הנשמה נמצאת בארץ
למטה, שאינה עולה למקומה,
כאשה שיושבת בחוץ כל ימי
הטמאה. אחר כף הנשמה עולה,
והגוף נרקב בארץ, עד אותו זמן
שיעיר הקדוש ברוף הוא את
המתים.

ועתיד קול אחד להעיר בבית
הקברות ויאמר, (ישעיה כו) הקיצו
ורננו שכני עפר כי טל אורת טלך
וארץ רפאים תפיל. אימתי זה
יהיה? בזמן שיעבר מלאך המות
מן העולם, שכתוב (שם כה) בלע
המות לנצח וגו'. כיון שבלע

קצ"ט ע"ב) כבוד יי' יאספך. ואי חייבא איהי,
מכריזי עליה ואמרו, ווי ליה לפלגיא. טב ליה
דלא יתברי. פדין מה כתיב, ויטלוהו אל הים
ויעמד הים מוזעפו. פד עאלין ליה לבי קברי
דאיהו אתר דדינא. פדין גזרת דינא דהוה
סעיר, שכיף מוזעפיה. ונונא דבלע ליה, דא
איהו קברא.

מה פתיב, ויהי יונה במעי הדג. מעוי דדג, דא
איהו בטן שאול. מנלן. דכתיב, (יונה ב)
מבטן שאול שועתי. ואיהו במעי דנונא הוה,
וקארי ליה בטן שאול, שלשה ימים ושלשה
לילות, אלין תלת יומין, דבר נש בקברא,
ואתבקעו מעוי.

לבתר תלתא יומין, ההוא טנופא אתהפך על
אנפוי, ואומר לו טול מה דיהבת בי.
אכלת ושתיית כל יומא, ולא יהבת למספני,
וכל יומך הוה פחגין וכמועדין, ומספני הוה
פפנין, דלא אכלו בהדך, טול מה דיהבת בי.
הדא הוא דכתיב, (מלאכי ב) וזריתי פֶּרֶשׁ על
פְּנֵיכֶם וגו', והא אוקימנא.

לבתר דא, מתלתא יומין ולהלאה, כדין אתדן
בר נש מעינוי, מידוי, ומרגלוי,
ואוקמוהו עד תלתין יומין. כל אינון תלתין
יומין, אתדנו נפשא וגופא פחדא. ובגיני כף
אשתכח נשמתא לתתא בארעא, דלא סלקת
לאתרה. פאתתא דיתבת לבר, כל יומי
מסאבותא. לבתר, נשמתא סלקא, וגופא
אתבלי בארעא. עד ההוא זמנא דיתער קדשא
בריה הוא למיתיאי.

וזמינא קלא חדא לאתערא בבי קברי, ויימא,
(ישעיה כו) הקיצו ורננו שכני עפר כי טל

אורות טלך וארץ רפאים תפיל. אימתי יהא דא. בזמנא דיתעבר מלאך